

Abril.

Redacció i Administrac³

R. Catalunya, 38, 1.^a

— Telèfon 17135 —

Preu: 50 cèntims

SUBSCRIPCIÓ:
6 pessetes trimestre

SETMANARI NACIONALISTA D'ESQUERRA

ANY I - NÚM. 2

SURT ELS DISSABTES

BARCELONA, 3 SETEMBRE 1938

EDITORIAL

Catalunya, d'ençà del 19 de juliol, ha estat governada a l'unisson del corrent polític que es respirava al carrer. Així havem vist que d'un Govern on hi eren en majoria les representacions dels partits republicans catalanistes, passava a altres de concentració antifeixista, àdhuc de concentració de persones, arran dels fets de maig del 1937. Darrerament, es constituí el Govern actual, fruit de les circumstàncies polítiques que l'opinió pública reclamava. Han passat, però, dos anys i escreix d'ençà de la rebel·lió militar, i amb aquest temps, tot allò que en deien «revolució» ha estat apaivagat i solament n'ha quedat el títol de revolta, trasbalç o convulsió: (revolució per a nosaltres és quelcom difícil de realitzar davant una agressió armada al país com la que estem sofrint). Ha arribat l'hora del darrer període en la governació política de la nostra terra. Cal menar tots els actes a fer que aquesta darrera etapa, més curta o més llarga, giri sota la base del veritable sentir del poble català. I per a copsar aquest estat d'opinió no s'ha hom d'escoltar els prohoms de determinades organitzacions si compten amb tants o quants carnets de militants.

S'ha d'anar a cercar al carrer, a la ciutat, als pobles, al camp, aquest esplendorós camp de la nostra pàtria. Es ajuntant-se amb el poble que hom sentirà millor els seus neguits i les seves ànsies. Es parlant a l'home que millor percebrà els seus batecs i coneixerà les seves angoixes, dolors i alegries. I aquesta veritat, aquesta realitat viva que tot Catalunya espera, encara no s'ha realitzat, ni ningú sembla sentir-ne la seva raó.

El poble català, sent i sentirà cada dia més la guerra, sacrifica i sacrificarà cada jornada, la vida dels seus fills, les seves riqueses, els seus sembrats i els seus joiells de tradició: les fàbriques bastides pels seus obrers. Però, Catalunya, vol, i espera que el darrer temps d'aquesta guerra contra la tirania de l'invasor, sigui governada en català, i per un Govern que respongui al veritable sentiment polític de la nació.

A Catalunya, si no ens falla la memòria, existien tres grans corrents d'opinió. La facciosa, representada en temps del bien negre per la Lliga; la majoritària, representada pel partit fundat per Macià i Companys, i l'anarquisme actiu que no intervenia mai en cap contesa electoral. Fóra d'Acció Catalana, que de fet podia, pel seu ideari similar, ésser representada per l'E. R. de C., restaven petites minories; la de més consistència orgànica potser era una organització obrera de tipus marxista.

Catalunya, repetim-ho, vol ésser regida, en la seva darrera etapa de guerra, per un govern que respongui a la realitat política actual. I aquesta no és altra que la reflectida pel Front Popular de Catalunya. Govern de base republicana catalanista amb la col·laboració de tots els sectors integrants del susdit Front Popular Català.

LLUÍS COMPANYS, el President de Catalunya, que amb els seus actes heroics en els moments tràgics de la pàtria ha compensat sempre els neguits i dolors del poble català. Ni les presons i presidis li han fet perdre la fe en els destins de la nostra terra ....

Catalunya i la Federació Ibèrica

La missió de Catalunya ha estat — en el transcurs del temps — la d'introduir a l'interior de la Península les idees de renovació política i social. Catalunya en els grans moments històrics, s'ha instituit en definidora del complex peninsular i en orientadora de la seva política.

Espanya viu, des de fa segles, sota l'acció d'una sèrie de circumstàncies

adverses que han falsificat totalment les bases del seu desenvolupament històric. A la Península Ibèrica — fent, momentàniament, abstracció de Portugal —, viuen quatre grans grups humans amb característiques socials, polítiques i econòmiques de nació: Catalunya (comprentent-hi València, Mallorca i Aragó) el País Basc, Galícia i les dues Castelles. No oblidem — en aquest esquema — el

ressorgir altament prometedor del particularisme andalús.

Aquestes quatre nacionalitats han viscut, per un cesarisme estranger, agravat per la persistència antihistòrica de la monarquia absoluta, vinculades a una unitat artificial i estranguladora. Per això, quan aquest vincle de força, aquesta cadena, s'ha trencat, hem assistit, per reacció natural, a un trossejament tràgic de l'ànima peninsular.

En els moments dolorosos de la història, quan els reialmes de Taifes, el cantonalisme després, feien llur apari-

ció, Catalunya, per la seva presència i pel seu seny, apareixia com a un element d'estabilitat: el pol al voltant del qual cristallitzava la veritable unitat ibèrica.

Es Catalunya qui, en la guerra de la Independència, donant naixença a la Junta de Manresa i a l'Assemblea de Barcelona, trenca el mite del centralisme unitari i inaugura la nova fase de la història peninsular. Es Catalunya, en fi, qui l'any 1873 crea la República Federal. Des d'allavors, des d'aquell llampec efímer de veritat, la federació